

navnlig få afgrænset, hvor den ikke kan bruges. Kikser den proces, kan vi kun klandre os selv.

Men det ville måske hjælpe, hvis der blev brugt lidt færre kræfter på markeringer udadtil og lidt flere på at sikre, at den lovgivning, vi har et medansvar for, også er i orden, når den bliver vedtaget af os.

Da jeg i øvrigt to gange tidligere har haft lejlighed til at kommentere enkeltdele i forslaget, skal jeg ikke gøre flere bemærkninger og kun konstatere, at det ikke har Socialdemokratiets støtte.

Bendt Bendtsen (KF):

Når vi hører Socialdemokratiets ordfører, fru Dorte Bennedsen, så bliver der talt om at trække på smilebåndet. Jeg synes faktisk, at det er kedeligt i sådan en sag, at fordi man ikke selv fra regeringens side står bag en diskussion, hvor der bliver sat fokus på det her område, så er det til at smile ad. Hvis det ikke kommer fra regeringen eller Socialdemokratiet, så er det hele åbenbart til at smile ad.

Så trækker man sådan noget som småsagers behandling frem som noget, der er godt for retssikkerheden. Men det er i hvert fald set med vores øjne et sted, hvor dommeren både skal være rådgiver og så efterfølgende træffe en beslutning i småsagers behandling, og det mener jeg er et problem for retssikkerheden.

Derfor kan jeg på Det Konservative Folkepartis vegne sige, at vi er positive over for Venstres forslag til folketingsbeslutning om en retssikkerhedsreform. Der er et stadigt behov for, at denne her diskussion fortsætter uafbrudt, også selv om det er en genfremsættelse. Og det smiler vi ikke ad. Vi er enige i at sætte fokus på området.

Nu er det ikke alt, vi er enige med Venstre i i denne her sag, men vi mener, at der er behov for at få styrket retssikkerheden. Det kan der ikke være nogen som helst tvivl om.

Vi lever i et mere og mere regelstyret samfund, hvor der efterhånden er lovgivning for snart sagt altting, og dertil kommer, at det offentlige ofte dominerer den enkelte borger. Når man skriver, at der bør være krav om en retssikkerhedsdiskussion i lovforslagene, hvor det offentlige udøver myndighed, er det jo ikke helt ved siden af. Det er vi enige i.

Politiet er et eksempel på, hvor man har et helt fast regelsæt at arbejde efter, når det gælder undersøgelse af fremmed ejendom. Her har den sigtede helt klart krav på beskyttelse, jf.

retspejlelovens bestemmelser, men det kniber jo mange andre steder i lovgivningen med, at man har den samme rettlighed. Det vil faktisk sige, at hvis man er sigtet for en overtrædelse af straffeloven, så er man bedre beskyttet, end hvis man har flyvehavre på sin mark.

Vi har jo tidligere i det her Folketing arbejdet med en længere liste, hvor det blev til et trecifret tal i de tilfælde, hvor det offentlige var bemyndiget til at overskride grænserne for det private rum, og det var som sagt lige fra stærkstrøm til flyvehavre.

Nu er det ikke sådan, at vi er fuldstændig firkantede på det her område. Vi synes også, at der er rimelighed i mange forhold, eksempelvis når det offentlige foretager kontrol af, om offentlige ydelser ydes på et retmæssigt grundlag, men herfra og til, at det offentlige blot har et stadig stigende ønske til adfærdsregler for myndighedsudøvere, er der altså et godt stykke vej.

Derfor er diskussionen om denne reform også på sin plads. Det Konservative Folkeparti er enig i, at alle disse bestemmelser, der regulerer myndighedernes adgang til privat ejendom, bør gennemgås. Det bør nøje vurderes og overvejes, hvor der er et behov for at fastholde de her bestemmelser.

Vi er ligeledes enige med forslagsstillerne i, at der er et særligt juridisk problem, når en offentlig myndighed foretager kontrol og afhøringer i sager, hvor der senere kan blive rejst tiltale. Det bør dyrkes nærmere og eventuelt lovreguleres, for det er nemlig i strid med, hvad vi normalt betegner som retssikkerhed.

I spørgsmålet om sager anlagt af private mod det offentlige er erfaringen, at det er meget vanskeligt at føre en sag mod det offentlige med det apparat, som det offentlige nu engang har i ryggen, og ikke nok med det: Hvis man endelig får ret over for det offentlige, bl.a. i skattesager, så kan det alligevel ende med en økonomisk bet, fordi man ikke kan få dækket sine reelle omkostninger i sagen.

Det er set med vores øjne ren wild west, og det er bl.a. årsagen til, at vi fra konservativ side har bebudet et beslutningsforslag, som vil betyde, at hvis skattevæsenet har råd til at rejse sager, har råd til at tabe dem, har råd til at anke dem, så har det altså også pligt og ret til at betale den forurettedes omkostninger, såfremt skattevæsenet ikke får ret. I øjeblikket ser det ud til, at der er et flertal i Folketinget, der har den holdning. Det glæder vi os over.